Cum de personæ vestræ celsitudine fideli narratione cognoscimus ea quæ ad animæ vestræ profectum coram Deo, et ad honorem coram hominibus pertinere noscuntur, gratum nobis plurimum esse noveritis et acceptum. Inde est quod non mediocriter gratulamur in Domino, quia super pauperibus clericis Grandimontensibus virtus Spiritus sancti vestrum cor tetigit, et ad compassionem inclinavit affectum, qui ad confusionem sanctæ matris Ecclesiæ et totius religionis opprobrium, miserabile omnibus Deum timentibus coacti sunt exsilium sustinere. Excellentiæ vestræ nobilitas cæterorumque principum servientium Deo, cœlestium sacramentorum ministros, quibus traditæ sunt regni cœlorum claves a Domino, reverenter honorat. Sed eos Grandimontenses conversi qui in religione fratres esse debuerant, inhoneste (43) tractando, turpiter inhonorant! qui tamen a vobis cæterisque magnis personis tanto studio desiderant honorari. Obedientiam et humilitatem ministris Ecclesiæ prædicant, nescientes Scripturas, neque virtutem Dei; sed ut eis ab Ecclesiæ ministris obediatur, non ut ipsi ministris obediant, qui magis inobedientes et rebelles existunt; A ipsi etiam Deo, quod gravius, quia vicariis Dei. Mirantur viri virtutum, qui absque omni hæsitatione Dei spiritum habent: sapientum quoque et religiosorum multitudo tam maxima, quæ dinumerari vix possit, quomodo ministri Dei tam diuturno tempore, tam intolerabilia potuerunt sustinere, nisi quia eorum statu sepulto, lux necdum lucebat in tenebris, et tenebræ eam non comprehenderant. Ordinante vero, ut credimus, Dei clementia, vestris temporibus est reservata correctio, ut tantum tamque excellens Dei opus vos Regis æterni ministrum in bono et cooperatorem fidenter habeat. Celsitudini igitur vestræ supplicamus attentius, ut illam recti consilii, quam a principio divina vobis ut prædiximus, pietas inspiravit, felici exitu consummare velitis (44), B malignantium linguas magnæ cautela sollicitudinis declinando, quæ sub boni specie, diabolicæ nequitiæ venena proponunt, et fructuosam sanctæ religionis correctionem, quam vestris diebus Spiritus sanctus reservare disposuit, maligni hostis arte nituntur destruere. Conservet vos Deus ad honorem sanctæ Ecclesiæ per tempora longa incolumem.

ANNO DOMINI MCLXVI.

ODO PRIOR S. VICTORIS

POSTMODUM

ABBAS S. GENOVEFÆ PARISIENSIS

NOTITIA

(Oudin, *Comment. de Script. eccles.*, II, 1255.)

Odo, sanctæ Genovefæ Parisiensis abbas, canonicus primum Regularis, ordinis divi Augustini, in abbatia Sancti Victoris ad muros Parisienses, vir eximiæ pietatis et doctrinæ, post mortem clarissimi et doctissimi viri Hugonis Victorini, quæ anno 1140 contigit, ejusdem Ecclesiæ prior sub abbate Gilduino factus est. Tunc ex priore assumptus ad regimen abbatiæ novæ Sanctæ Genovefæ Parisiensis, primus illius abbas institutus est, anno 1147, a Sugerio, supremo regni sub Ludovico Crasso ministro. Is ad preces sancti Bernardi, qui Parisios veniens, apud Sanctum Victorem excipi et commorari solebat, suorumque Sancti Victoris fratrum, ob commodum cœnobii sui antiqui, aquam fluvioli sui de Beveris, vulgo *de Bièvre*, a consueto canali per hortos Sancti Victoris deflecti permisit, ut hodie adhuc illuc fluit. Vir autem doctus Odo ac dictione eloquens, scripsit *nonnullas ad diversos epistolas*, quas habes ms. codice 656 bibliothecæ Sancti Germani Parisiensis, illiusque erutas, edidit dominus Lucas Dacherius tomo II. *Spicilegii* sui. Has epistolas perperam Guillelmus Cavus in *Historia Scriptorum ecclesiasticorum*, pag. 677, ad annum 1160, attribuit Odoni, patria Cantiano, monacho Benedictino, cœnobii Cantuariensis priori, quas vel si levi rotatu oculi respicere dignatus fuisset, haudquaquam ad hunc Odonem monachum spectare animadvertisset, maxime cum illas Odoni, Sanctæ Genovefæ abbati et canonico Regulari, Lucas Dacherius ascribat, quem nec Cavus quidem vel leviter aspexit aut volvere voluit. In hoc autem ms. codice de quo loqui sumus, qui 500 annorum est, sequentes adhuc sermones habentur, quos scripsit, dum esset prior abbatiæ Sancti Victoris.

1. De verbo Domini, qui incipit: *Qui ex Deo est, verba Dei audit. Magnum est bonum et necessarium, fratres charissimi, ex Deo esse*, etc.

(43) Quousque progressa fuerit conversorum illorum insolentia videsis in epistola Grandimontensium quam tom. I Anecdotorum edidimus pag. 846.

(44) Anno 1177 Philippus Augustus de baronum suorum consilio, quosdam edidit articulos a nobis editos tom. I Anecdot., pag. 847, ad conciliandam pacem inter clericos et conversos Grandimontenses, quibus non videntur acquievisse conversi, ut colligitur ex egregia epistola Innocentii papæ III scripta anno 1215 ad Robertum *de Corchon* legatum suum, qui plus æquo favebat conversis.

Digitized by Google

2. Ejusdem in die Ascensionis. *Hodierna die, elevatis sursum cordibus, immensas gratiarum actiones tibi Jesu bone referimus*, etc.

3. Sermo ad populum. *Quem vultis vobis dimittam, Barrabam, an Jesum qui dicitur Christus? Verba ista, fratres charissimi, frequenter audistis*, etc.

4. In Ascensione Domini. *Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra. Magno et inestimabili gaudio mens tua homo quicunque*, etc.

5. In Rogationibus, *Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomini meo, dabit vobis*, etc.

6. In Ascensione Domini. *Humiliate vos ad benedictionem. Obsecro vos, fratres charissimi, obsecro vos, filii Dei*, etc.

7. Sermo in hebdomada pœnosa. *Foderunt manus meas et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea. Septimana præsens, fratres charissimi, ex re nomen habens, vocatur laboriosa : vel ut vulgo loquar, a pœna verbo rustico nominatur pœnosa*, etc.

8. De Epiphania. *Domino et fratri* 6 *frater Odo. Sermonem quem Dominus abbas in die sancto Epiphaniæ in nostro capitulo fecit*, etc. Idem sermo de Epiphania, codice 648 ejusdem bibliothecæ, cum aliis duobus sermonibus magistri Petri Comestoris *in Annuntiatione beatæ Mariæ Virginis et in Assumptione ejusdem*, et aliis duobus Mauricii, canonici Sancti Victoris, quorum unus *in solemnitate Sancti Victoris*, alter *de communi argumento*. Incipit autem sermo de Epiphania, *Et ecce stella quam viderant*, etc., usque *gaudio magno valde. Solemnitas præsentis diei tribus miraculis decoratur, et a fidelibus totius orbis devote celebratur*, etc.

Hic Odo cum Hugone Sancti Germani abbate, et Herneo abbate S. Victoris, anno 1165 Philippum, Augustum de fonte baptismi suscepit : qui ritus una cum tribus illis abbatibus, in quodam vase lapideo, quod apud Vincennarum canonicos asservatur, insculptus visitur. Plenus dierum anno 1166 mortuus est, et apud Sanctum Victorem sepultus, a quo nonnisi corpore unquam abfuerat, relictis apud Sanctam Genovefam multis virtutum ac pietatis suæ alumnis, inter quos fuit sanctus ille Guillelmus, cujus Acta apud Surium exstant. Odonis vero epitaphium sic se habet in eodem Victorino cœnobio.

Martyris Odo prior prius, et post Virginis abbas,
Martyrium didicit virginitate sequi.
A Victore rogas certaminis, a Genovefa
Lilia promeruit, plena pudoris habens.
Intulit hos flores paradiso, tempore florum,
A puero senior, in sene virgo puer.
Mitis cum Moyse, cum Nathanaele fidelis,
Cum Samuele sacer, cum Simeone timens.
Ne pereas, per eum te Parisius paradiso
Orba parente para, non peritura parem.

Agunt de Odone Sanctæ Genovefæ Parisiensis abbate, *Gallia Christiana* fratrum Sammarthanorum tomo IV, pag. 470. Sæculum IV *Universitatis Parisiensis*, in Catalogo, pag. 756, et omnes qui de antiquitatibus urbis Parisiensis scripserunt.

ODONIS EPISTOLÆ.

DE OBSERVANTIA CANONICÆ PROFESSIONIS RECTE PRÆSTANDA.

(Ex domni Lucæ d'Achery *Spicilegio*, edit. nov. tom. III, p. 529.)

EPISTOLA PRIMA.

Fratri R. Frater Odo Canonicæ professionis votum persolvere.

De regulari observantia Canonicorum Regg. — Ut tibi scriberem, frater charissime, plus me coegit otium quam aliquod certum negotium; plus fraternæ dilectionis fiducia, quam aliqua litterarum scientia : sed quia verba mea qualiacunque sint puto tibi placere, idcirco malui aliquid scribere, quam silere. Precor itaque quatenus otiosi verba non otiose perpendas, et quidquid insipienter dixero, sapienter ut corrigatur attendas.

Quid votis promissum. — In professione igitur nostra quam fecimus, tria, sicut bene nosti, promisimus, castitatem, communionem, obedientiam. Si verba ista superficietenus tantum attendimus, mox quasi de professione observata ineffabiliter, sed tamen pueriliter exsultamus. Dicet enim forsitan aliquis : Professionem quam Deo inspirante A promisi, usque huc ipso adjuvante servavi; castitatem quippe corporis teneo; nihil habendo proprium communiter vivo, faciendo quod mihi præcipitur, obedientiam servo. Ecce si ita est, ut dicit, bene utcunque se habet, sed tamen qui hoc dicit securus esse non debet : si enim professionis verba diligentius attendamus, et quod intus latet paulo subtilius inquiramus, videbimus plane necdum non forsitan inchoasse, quod inaniter putabamus nos perfecisse.

Duplex castitas. Mens casta quæ. — Sed quia castitatem prius promisimus, prius utrum bene servata fuerit videamus. Scriptura quippe sacra duplicem asserit esse castitatem, carnis videlicet integritatem et animi puritatem. Quæro igitur quæ sit B pejor corruptio, mentis an corporis? Sed hujus quæstionis sapienti patet solutio, si eum vera comitatur discretio. Mentis quippe corruptio tanto est longe deterior, quanto natura ejus incomparabiliter melior. Quæ sit autem carnis integritas, est omni-

Digitized by Google